

Ze bespiedt Verbaan.... Hij wordt oud.... wie veel brandt.... verslijt vroeg. Nee.... een prins is hij allesbehalve. O.... kon zij Hester bewaren voor een vergissing als de hare is geweest!

De „baas” kijkt op zijn horloge en vergelijkt het met de statig tikkende schoolklok, die tusschen het touw van de bel en het portret van Koningin Wilhelmina een schoon middenstuk vormt.

„Mijnheer Bikkers, wilt u maar open zetten!”

Mijnheer Bikkers zet open; de twee groote straatdeuren slaan naar voren en als bij een sluis stort het levende water zich naar binnen. Dadelijk is Sijtje het middelpunt van een kluwen kinderen. Maar ze luistert niet naar hun gesnap.... ze is een en al aandacht voor wat de „baas” tegen den „eerste” zegt. Ze heeft niet goed verstaan. Erna wel.

„O”, zegt deze, met Sijtje meeloopend, „de ouwe pil is beter en zal hier wel gauw weer lucifersmanifestaties komen houden!”

Sijtje loopt telkens langs de tuinramen en kijkt over de kozijnen den tuin in. Voor wie haar van de veranda's der huizen aan den overkant ziet, is ze net een gevangen dier, dat in zijn kooi heen en weer loopt. Ze voelt zich ook gevangen: ze zou wel alle menschen en het meest wel haarzelf willen ontloopen. Het gaat haar niet aan, hoe de verhouding tusschen Verbaan en Hester zich verder afwikkelt. Ze heeft er niets mee nodig. Het is een noodlot, dat zij ze telkens betrappen moet. Verbaan denkt dat ze jaloersch is. Ze heeft geen kracht hem van het tegendeel te overtuigen. Toch doet hij haar pijn; alle oude wonden rijt hij open. Ze beseft nu pas, hoe groot haar vergissing was. O, kon ze toch in dit leven haar oogen sluiten, het leven, dat ze voor altijd bezoedeld heeft.

Wie beweert, dat men het verleden kan afsluiten en elken dag een nieuw leven kan ingaan? Elke daad laat als vlek op de ziel herinnering achter. Sijtje heeft, als de vrouw van Blauwbaard het bloed van den sleutel, herinneringen trachten weg te wisschen; hoe meer ze wrijft, des te duidelijker komen ze te voorschijn.

O.... ze wenscht te sterven en herboren te worden in een ander leven met haar dokter, die haar lief mocht hebben.

Er is een open plek in de kastanje, koel en schemerig als een grot, donker door den achtergrond van populieren. Daar moet het heerlijk zijn weg te droomen en te rusten, vooral te rusten, stelt Sijtje zich voor. Ze is zoo moe tegenwoordig. Ze zwelgt vaten melk en wordt met den dag magerder. De tijd lijkt haar in den morgen iets reusachtigs om te verslaan; de uren kruipen naar den avond toe. Ze probeert zichzelf te verliezen in veel, veel werk. Ingespannen is ze bezig en ze tracht goed en opgewekt voor de kinderen te blijven. Ze heeft het intens verlangen, goed voor hen te zijn. Een mensch is nooit beter, dan wanneer hij lijdt.